

Szerkesztőség:

Rimaszombatban, Erzsébet-tér
9. szám. Ide intézendő a lap
szellemi részét érdeklő min-
den közlemény és levelezés.

Bélyegtelen levelet nem fogadunk el.

Kéziratot nem adunk vissza.

Az előfizetés díja:

Egész évre . . . 8 korona
Fél évre . . . 4 korona
Negyedévre . . . 2 korona.

GÖMÖR-KISHONT

VÁRMEGYEI KÖZLÖNY.

MEGJELENIK HETENKINT EGYSZER: VASÁRNAP.

Felolós szerkesztő: KOMÁROMY ISTVÁN.

Kiadó-hivatal:

Rimaszombat, Erzsébet-tér 9.
sz. alatt a könyvnyomdában.
Ide intézendők a kiadóhivatalt
illető előfizetés, hirdetésny, nyilttér és egyéb felszólalások

A hirdetés díja:

Egy háromhasábos petitsor tér-
fogata 15 fillér.
Többszöri hirdetésnél árked-
vezmény.

Nyilttér:

Egy sor 50 fillér.

Előfizetést elfogad a „Gömör-Kishont“ kiadóhivatala, nemkülönben minden hazai postahivatal, az előfizetés legezélszerűben posta-utalvány útján eszközölhető. — Hirdetést csak a kiadóhivatal vesz fel.

Halottak estéjén.

A hervadó természet méla hangulatához, a hulló lombok zizegéséhez nagyon jól illik a kegyeletnek az a szomorú ünneplése, a melyet a halottak emlékének szentelünk.

Az igazak, a szentek ünnepével együtt, a kikiről a jámbor hit azt tartja, hogy az Isten színe látásán örvendeznek, megszoktunk emlékezni évenként megújuló kegyelettel mindazokról, a kik a földi életből elköltöztek.

Olyannyira általános a föld minden népeinél a halottak kegyeletes emlékezete, annyira hisznek mindnyájan egyértelműleg abban, hogy a földi élet után az ember más, tökéletesebb életbe költözködik át: hogy ebből az általános hittől erős argumentumot vonnak a lélek halhatatlansága mellett. Mert hát honnan ez a népek általános hite minden koron át, ha csak nem az emberi természetbe oltott, veleszületett igazság? A legműveltebb néger, a legvadabb indián, Ausztrália és Polynézia őslakója épúgy, mint a grönlandi eszkimó hisz ebben a másvilágban és kegyelettel áldoz halottja emlékének, sőt még a Konfucse bölcsészeti vallását követő kínai mandarin is aranyos papirost éget a megholtak szellemeinek tiszteletére, a vagyondózat jelképezésére. A forró dél és a jeges észak minden népe, minden nemzete más-más változatban, de vallja a lélek halhatatlanságát a halottak tiszteletében, csak a legujabb kor materialista irányzatának akad egy két követője, a ki az erős szellemet véli abban negélyezni, hogy nyiltan megtagadja a lelkek halhatatlanságát és szembeszáll minden idők és népek általános hitével. De lelkük mélyén, mikor úgy nagy ritkán visszavonulnak a hiúság vásárából, a hol a stréber törekvések szinpadán tiszteltetést, rangot vadásznak, akkor ők sem vonhatják ki magukat az általános törvény alól, akkor néha-néha magába száll még

az ő hiúságoknak élő lelkük is, a mely máskor egészen el van telve a földi lét élvezetével. Ez a tagadás a szellemi szegénységnek, a süllyedésnek, a decadencának jele, a melynek nincs magasabb törekvése a szellemiségben és így elcsügged, lemond.

„Mint a pusztán föllegárnyak
Elsuhan a rövid élet:
Óh remegj, az élet útján
Vándorol a halál véled.“

Igy fejezi ki költői szavakkal a komoly szent melódia azt az egyszerű igazságot, a melyet még eddig senki sem vehetett tagadásba, hogy minden emberre halál vár.

Ez az alapigazság annyira szigorúan tapasztalati, hogy évezredek óta millió és millió esetben szemüknak láttára ismétlődött és nem volt alóla kivétel. Meghaltak a hősök, meghaltak a királyok, meghaltak a koldusok, meghaltak az emberiség legnagyobb, legnemesebb szellemei, meghalt maga a legnemesebb erények példaképe és tanítója: Jézus Krisztus. Itt tehát kivételre senki sem számíthat.

Kiragadjak az embert a megszokott köréből, a melyben élt és bizonytalan jövő áll előtte. Hova? merre? mondja a test belső kapcsolatától föloldott szellem. S ez a bizonytalanság, ez az ismeretlen jövő, ez a lélek és test szétozlása az, a mi a halált olyan félelmetessé teszi. Ha még úgy időről-időre meg lehetne próbálni: milyen is lehet az a halál s utána ismét visszajönni a földi életbe, akkor nem volna olyan borzasztó a halál, nem volna olyan sötét és kietlen a sirverem, mint így, a mikor csak egyszer lehet meghalni és megismételni nem lehet a halált.

Azután a halálban nem látszik más törvény szerűség a meghalás kényszerén kívül. Az egyik, mint alig fakadó rügy csecsemő korában hull le az élet fájáról; a másik mint feslő rózsabimbó, tele duzzadó reményekkel élte tavaszán hull a

szirba; a harmadikat munkás, tevékeny élet közepéből ragadja ki a kéréllhetetlen törvény, és midőn dicsőségteljesen szét akarna tekinteni megfutott pályáján, akkor egy rosz sirgödörbe bukik s ott rágyömösözik a földet, a negyedik talán fáradt öreg korában hanyatlik a pihenésre, de ő is úgy van vele, hogy meghosszabbítaná még törődöttségének napjait egynehány órával is. Az egyik talán óhajtja, hogy jöjjön már a vége földi életének s akkor fejezi be, de sokan nem is számítanak még rá, mikor már fölvirrad rájuk az utolsó nap.

A halálnak ez a látszólagos törvénytelen megjelenése, ez az össze-vissza kuszált, rendetlen beállása azt a gondolatot kelti az ésszerűen gondolkodó szemlélőben, hogy megoldásnak az életen túl kell lennie, a hol a rendezetlenség harmóniába fog olvadni, a hol az ésszerűtlen dolgok ki-egyenlítő okukat meglik, szóval a bonyodalmak számai másik, jobb, tökéletesebb világba utalnak megfejtésük után.

Ez a sejtelmes, ez a rejtelmes minden időben foglalkoztatta a gondolkodó elméket. Akad ugyan felületesebb gondolkodó, mélyebb érzésre képtelen ember olyan is, a ki ebből azt következteti, hogy az egész másik életet meg kell tagadni és úgy kell élni, mintha a földi élettel elenyészne a test és lélek, mintha szellemi, transcendentalis világ nem is léteznék. Az ilyen bölcsessége a földi öröme élvezetében találja konzekvenciáját s az abszynth pohár fenekén, a gyönyörökben elmerülve, kötelességgel, embertársakkal nem törődve vélik létük célját elérhetni. Következettesség van bennük, de igazság nem lehet.

Annyi hős, annyi lelkes, nemes szellem, annyi próféta, a szellemi vallásnak annyi hirdetője s maga a legnagyobb, a legszentebb közbenjáró az ég és föld között: Jézus Krisztus tanított bennünket arra, hogy testből és lélekből

TÁRCZA.

Tanárainknak.

Egy életet futottam át,
Egy viharban dúsz életet,
Míg végzetem hányva-vetve
Változásként ide vetett.

Itt se lett jobb. A küzdelem
Csak tovább folyt, csak szenvedék
Túrva, várva, hogy végre tán
Csak megfordul a sors-kerék.

Morzsolódta a gondterhes
Nehéz napok a multba le.
De csak nem jött a várva várt:
Életemnek a jobb fele.

Nem jött a várt: a jobb jövő.
De én álltam, bár gyúlt a gond . . .
S bár nem támadt segítő jobb
Küzdöttem, mert a lelkem vont . . .

Hallám ugyan, hogy egy, vagy más
Dicsért itt-ott; de mi a szó?
Elhangzik; — volt és nincs tovább
S maradt régi, a zord való . . .

Önzés minden, hol nap ragyog,
Hol hord a föld egy szikra port:
Hasznát lesi a barát is
S odább taszít, ha jól befot.

Sokszor, ha úgy e büni miatt
Látám a kort mord feketén . . .
Szitokra kelt az ajakam,
De elfojtám, — mert megvetém.

Ez önzésben, míg szenvedünk,
S csalják egymást az emberek, . . .
Ti valátok csak egyedül,
Kik magamért becsültetek.

Most elválnak, tán örökre,
De legyen jó, vagy rossz sorom,
Előttetek tisztelettel
Emelem meg a kalapom.

Telek A. Sándor.

Búcsúzó.

Kedves barátom!

Végig ballagtam a mult napokban a városkert homokos útjain. Már jó ideje, hogy nem jártam arra. Micsoda változás! Mindenünnen hull az aranyeső a fákról s az őszi szél hajítja, sodorgatja s elteritj szépen az utakra, puha szőnyegnek a láb alá. A vadgesztenyékről hulló-hulladozó leveleket egy-egy kis levegőmozdulás kibajtja az utra, kívül a kőfalon. Erről eszembe jutott valami:

„Peregnek a fákról az őszi levelek,
Kit erre, kit arra kergetnek a szelek . . .“

Erről pedig eszembe jutottam saját magam saját magamnak. Bizony, az érzés hasonlatos. Az a levél, mely szép lassu himbálódzással megindul a fáról, s me-

lyet a szél a kőfalon keresztül hajt, mit gondolhat, hogy mi lesz a kőfalon túl? Itt hagyom kis városotokat s nekem is felöltik a nagy kérdés: vajjon mi lesz a kőfalon túl?

Erre felelni előre nem lehet. Hagyjuk tehát a mollahangnemet s üssük meg a vidámabb burokat. Ha nem tudjuk, mi lesz a kőfalon túl, azt tudjuk, hogy mi volt azon belül.

Azon belül pedig valának számtalan tarkábbnáltarkább események. Hogy csak úgy felületesen előszedegessem a már félig bepakolt batyuból: hát volt például egy asztaltársaság, melynek volt és van, adja Isten, hogy még soká is legyen: egy állandó feje, a mi jó Samu bátyánk; volt továbbá és van számos tagja, melyekre azonban már minden inkább vonatkozik, mint az „állandó“ jelző. Bizony, ezekre áll a fenntebb citált vers-sor, közölök „kit erre, kit arra kergetnek a szelek“, — olykor lágy fuvalmak, olykor viharok.

Ebben az említett asztaltársaságban a tagok közt meleg ragaszkodás, kitünő összetartás és erős barátság érzés honolt. Nem tudom, hogy ezt „jelen időben“ elmondhatom e, hiszen már egy éve kicséppentem onnan, — de hiszem, hogy ebbeli fogatkozás nincsen. Tehát én csak a multról beszélek. Ebben az asztaltársaságban soha harag, apprehenzió nem fordult elő — még nézeteltérés sem. Ha olyan „vizhozta, galyesapta“ került oda, aki nem tudott belepászolni a bandába, hát az igen hamar eltűnt, mint a feldúlt spirítusz. „Spirítusz?“ Hát az volt bőven Volt „spirítusz“ a poharakban, és volt (határozottan állíthatom) nagyobb mértékben a lelkekben. Ezzel a vidám bandával együtt ülni a sörös, legtöbbször boros és néha néha (az a fránya Gyuszi!) pezsgős poharaknál — olyan mulatság volt, amiből nem hiányzott

AJÁNLOK

a nagyérdemű közönségnek minden csütörtökön és pénteken reggel érkező friss kalat és pedig: ponty, osuka és fogast; — ajánlok továbbá kitünő asztali bort, literjét 28 krajczárjával

Kiváló tisztelettel

KOHN ADOLF
fűszer-, liszt- és csemege-kereskedő
Rimaszombat, Erzsébet-tér 16.

áll az ember s a test fölözésével, elemeire bomlásával nem merül ki a lélek élete, hogy lelkünk a halál után is élni fog, de más módon, úgy, hogy annak a másik életnek a módját mi földhöz, röghöz kötött emberek el sem tudjuk képzelni, épen úgy, mint a hogy az Isten él, a ki lélek és szellem s a kiról műveiből biztos következtetést vonhatunk létezésére és mégsem tudhatjuk meg e földön soha: milyen életet él az Isten, a ki tiszta lélek és szellem!

A legnagyobbak, a legderekabbak, a legnemesebbek, a legönzetlenebbek s a ki közöttük minden idők utólrhetetlen mintaképe, ez az emberiség színe virága nem fognak bennünket tévútra vezetni, ha az ő egyértelműleg hangzottott ésszerű, tiszta eszmei alapjukat elfogadjuk életünk alapjául.

Mert nemesak az ám a kérdés, hogy hányszor lehet meghalni? Hanem a dolog másik vége az, hogy hányszor lehet élni? A mint meghalni csak egyszer lehet, úgy élni is csak egyszer és az egyszer elrontott életet visszacsínálni, kijavítani többé nem lehet, legfőlebb késő bánattal a javulás fényével bevonni, mint a hogy a nap derűssé teszi a posványok iszapját is, ha tiszta sugarát reászórja!

Ezért olyan fontos dolog az élet és annak miként eltöltése, mert az eltöltöttet megismételni nem lehet.

Hogyan töltjük jól az életet? Ha ezt akarjuk tudni, akkor járjunk a halálhoz iskolába. Ott a temetőn a horpadt sírok, ha nemesak a felszínen látszó muló, hiu pompát nézzük, hanem gondolkodó lélekkel, mint a régi eremiták betekintünk a sírok fenekére s elmélkedünk az onnan előkerülő csontok utbaigazítása mellett: akkor ezek föltárják nekünk: milyen az igazi élet? Odalenn egyenlő lesz mindenki, elrothad a bibor, bársony, selyem úgy mint a rongy. Ebben tehát nem érheti célját az emberi élet.

A sírok éjjelének teljes egyenlősége a testi javaktól a lelkiek felé utalja a gondolkodó, kutatató embert. Arra biztatja, hogy azokat a kincseket becslje meg, a melyeket meg nem emészt a moly és a rozsdá s a melyeken nem fog a rothadás!

Ejnye, mintha hallottuk volna már valaha, hogy így tanított egy Jézus Krisztus nevű szent vallásalapító!

Hallottuk, de elfelejtettük, jó lesz hát halotak estéjén, nem mikor a sok ember ott nevetgél, hanem a magányban gondolkodni a sírok éjjeléről, mert a sírok lakói annak megbecsülésére tanítanak, a mi lelki, a mi szellemi, a mi magasztos, a mi nemes, a mi tökéletes, a mi önfeláldozó. S ilyeneknek ez a világ elég szűkben van, jó lesz hát néha ilyen kincseket is gyűjteni, nemcsak a földieket gyarapítani!

Ugy-e, hogy a halál így nem is olyan borzasztó rossz, ha a hitnek szellemi fénye bevilágít a sírok éjjelére?

A vallásos hitnek égi fényénél jótékony nemző gyanánt tűnik föl a halál, a mely a föl-

dön vándorló, zárandokoló lelket a testtől való elválás után szeliden kalauzolja a bizonytalanság sötét sivatagjába, mialatt fölfelé mutat szeliden csontujjaival: Nézd, olyan leszel te is ezután, szellemi életet élsz ezután, mint maga az Isten! Hát jól vigyázz, hogy már itt a földön fejed ki magadban azt, a mi szellemi, ápdold azt, a mi nemesebb, a mi a lélekhez tartozik! Ez az élet célja s ha ezt el nem érted, hiába hizlaltad magadat étellel-itallal, hiába élvezted a föld minden gyönyöreit, rosszabb lettél az állatnál, mert az nem él vissza a test javaival, csak annyira használja, a mennyire szüksége van!

Igy vezet, így tanít bennünket a halál a jóra, így oktat életünk céljára, így tanít meg arra, hogy ne csak félelemből kerüljük a roszt, hanem azért is, mert a jót, a nemeset férfias lélekkel nagyrabecsüljük és szeretjük s törekedünk életünk célja: a nemesülés, tökéletesedés, az isteni élet után.

Tévednek tehát, a kik azt mondják, hogy a hitnek legerősebb indító okai a rettenetes, félelmetes dolgok. Kezdetnek, kiinduló pontnak jók azok is, de azután az elmélkedő lélek arra jut ennél a fénynél, hogy emberi létünk célja a lelki nemesség, a jóban való tökéletesedés.

— hz —

Dr. MAURER ARTUR.

1814—1907.

Ismét kevesbedett egyvel azon köztiszteltetben állott munkás férfiak száma, kik életük javarészt a köznek szentelik, s kik feltűnési vágy nélkül zajtalanul munkálkodva, ambícióval töltik be élethivatásukat.

Őszinte szomorúság, mély bánat fogja el az embert, ha rá gondol: miút dőlnek ki egymásután megyei közéletünk ismert és becsült alakjai, s mint apad rohamosan a legszebb és legnemesebb hivatást betöltő megyei orvosok száma.

Három tagját veszítette el a megyei orvosi kar rövid idő alatt. Első volt dr. Tóthy János, az élete javakorában levő erőteljes férfiú, kinek a jolsvai közönség méltán őrizi meg kegyelettel emlékezetét, majd dr. Posevitz Albert Nagyrőze és vidéke népszerű orvosa költözött el az élők sorából, maga után nehezen betölthető űrt hagyva hátra.

Most dr. Maurer Arthur tb. vármegyei főorvos, a rozsnói járás érdemes tisztis orvosát gyászoljuk, ki közhasznú és munkás életének 63 ik évében f. hó 23 án hosszas betegeskedés után elhunyt.

Halála meglezerte, s különösen Rozsnón és vidékén őszinta, mély részvétet kelt, mert az elhunyt a rozsnói társadalmi és közélet vezértérffiai közé tartozott, kit szerettek, tiszteltek és megbecsültek. Rendkívül széles látókörű, művelt, sokat olvasott, okos ember volt, ki mint orvos — hivatását nagy tudással, ambícióval, jó szívvel és humánus gondolkodással töltötte be. Mint járási tisztis orvos kötelességtudással illeszkedett be a burokratikus szellemben, még betegsége idején is pontosan állította össze és küldte be a kimutatásokat.

Hosszu idő óta volt a gróf Andrassy Géza uradalmának orvosa, s az elhunyt Andrassy Manó grófnak kedvence volt, kivel a főúri társaságok szívesen cserkésztek a szulovai stb. erdőségekben, s a grófi család minden ünnepélyes alkalommal kedves vendégeként látta a jó modoru, kellemes társalgó orvost, ki mindig ötletes,

hajtva, s mikor a cigány gyorsan belevágott a „Tógó csárdásba” — Castor, a japán admirál vette át a szerepet, mint műfityülő, s csattogott, akár a pacsirta. Mellettük gyönyörködött méltán „a professor”, ki Batyiban akkor is, azóta is a bohémia széles kalapú, művész-jellegű képviselője, s ki e mellett szolidabb a legutolsó karthauzi barátóval. Szeme előtt még a fent jelzett idillikus hangulatok is színteltek és festői vonalak cikáztak s mig látszólag élénken vonakodott a duhajtságtól, — tényleg legoszloposabb tagjaink egyike vala. Szemben csillogott a „Johann” cvikkerje, a Johanné, kinél bájosabban senki sem tudta a banda nagybőgőjének híres kezelőjét szöllongatni az ihlet perceiben: „Aladár, Aladár!” Legjelesebb tagja azon alesoportnak, mely mindig csak egy spriczzerre ment be a Rózsára, de sohasem került onnan ki hainalhasadta előtt. Ott ültek a „B. nővérek” György és Pál, az obligát székfűvel gomblyukikban, ök, kik hol prima, hol ultima klaszsisu lovaikon és nagy kerekű kocsiukon napesti sétákra vitték a tagokat, leggyakrabban történvén ez egyik kitérő, még nem emlegetett kültagunkkal, az angol flegmájú nyírott bajszú és kitérő czimboránkkal, Ivánnal A szegletben ült vala az én derék „patásom”, kivel szemben minden tagtárs tisztultabb fajta kötelessége volt érdeklődni az ez idei répatermés kedvező vagy lehangoló voltáról, mire ő a viszonyokhoz képest vidáman vagy elborultan adta meg a felvilágosításokat. Már vége felé érkezett meg „Bébi”, a kitérő kacagású ifju, főarszlán és szivdöglesztő, dühös tennisz-mester s a csárdásnak keringő módon tánczója. Az asztal végén húzódtott meg örök keserűségével, melyet csak olykor-olykor lehetett felvidámitani, „T. ur”. Hála Istennek, azóta már ő is holdogabb és jobb helyre került, — nyugodt lehet, hogy emlékéit az itt maradtak érdeme szerint becsülik meg. Ott szerepelt, nem nagyon hosszú ideig a mindig elegáns „kis Laczi”, jeles kráglijával, mancsaival, piros székfűvel a gomblyukban. Itt adta elő kisdud viczeit „Tubus”; mestere ama műveleteknek, hogy az új alakokat hogy lehet legjobban bevezetni a „kis boltba.” Rendíthetetlen „meggyőződésű” alak, mai napig törzsüvendő. A „családi zenekar” botfűlű, zeneileg kiképezhetetlen tagja, akit a dalmó végén tíz körméről lekarnak és kidobnak, hogy a következő alkalommal ismét szerepeljen.

szellemes volt, s haligatói figyelmét érdekes történetekkel letudta bilincselni.

A vármegyei orvosok ügyeért mindig készségesen harcolt szóval és írásban. Mert ő neki évtizedeken át egy hatalmas eszköz is volt a kezében: a „Rozsnói Híradó”, melyet ritka ambícióval szerkesztett Krasznai K. G. álnév alatt. A lap egyike volt a legjobban szerkesztett felvidéki lapoknak, s főbűszkeségét képezte jeles-töllu szerkesztőjének az, hogy menő nagyobb és változatosabb hírvonata legyen. Ezért mindig zsebében hordott egy kis jegyzőkönyvet, melybe a heti és napi eseményeket gondosan feljegyezte, nehogy az a feledés homályába merüljön. Egy másik könyvecskébe szellemes appercuek és jeles mondások voltak bejegyezve, s ebből hosszú ideig minden héten köztölt nehányat. A lap szerkesztésében mindig tárgyilagos, gondos és körültekintő volt, s hosszú szerkesztői működése alatt sikerült csaknem mindig elhárítania mindenféle komolyabb bajt vagy szenvedélyesebb izgalmat. Nehány év előtt azonban már megszokallotta a szerkesztéssel járó gondokat, s átadta a lap vezetését az erre minden tekintetben hivatott Komoróczy Miklós tanárnak, ujabban pedig egy társaság vette át a régi idő óta magas nívéaun állott lap szerkesztését.

Az elhunyt — a közegészségügy és a közélet terén kifejtett munkássága elismerésül a tiszteletbeli megyei főorvosi címet is megkapta, s a vármegyei orvosszövetség alelnökévé választotta néhány év előtt. Vármegyei orvostársai körében is méltán kelt őszinte részvétet elhunytja, mert jó kolléga, jó ember volt, ki mindenkinek csak használni igyekezett, tiszteletben tartotta mások meggyőződését és nézetét. A mult év őszén a Rozsnón tartott orvosgyógyászati és orvosszövetségi közgyűlésen ő elnökölt, s valóságos lelkesedéssel karolta fel azt az eszmét, hogy dr. Löcherer elnököt negyedszázados orvosi működése alkalmából testületileg üdvözölje a szövetség. Jövő évben ő is betöltötte volna orvosi munkálkodásának 40 ik évét, de — sajnos — már nem jutott odáig, hogy őt társai a megérdemelt ünneplésben részesítsék. — Vármegyei közszolgálatá 39-ik évében jobblétre szenderült s itt hagyott sok jótékony és közintézményt, melyek sok tekintetben neki: a toll és a munka lelkes harcosának köszönik létüket és felvirágzásukat.

A vármegyénről megjelent monographiában az elhunytól következő megemlékezést találjuk:

„Maurer Artur orvosdoktor, tb. megyei főorvos, járás, bánya és vasuti orvos, a betléri Andrassy grófi családnak kedvelt háziorvosa és bizalmasa, a rozsnói és vármegyei társadalomnak tevékeny, nagyműveltségű tagja, volt újságszerkesztő, a ki Rozsnón a 26 év óta fennálló Rozsnói Híradót alapította és 23 éven át szerkesztette. Szorgalmas műemlék- és régiséggyűjtő lévén, külföldi utazásaiból s afrikai és nyugatázsiai utjából sok becses és értékes tárgyat tartalmazó gyűjteményt állított össze. A vármegye az Andrassy család történetére, krónikáira és régi társadalmi életére vonatkozó adatok, okmányok ismerője, gyűjtője s mint ilyen, az e tárgyban kutatók utbaigazítója. Jókait a vármegyében tett történelmi kutatásaiban ő vezette és ő szolgált neki legtöbb adattal. A történelem, gyógyászat, természettudományok, vadászat (állatmegfigyelés) és egyéb sport, társadalom, régészet és etnografia, nyelvészet, kritika és szépirodalom köréből számos közleménye jelent meg egy saját lapjában, mint a magyar szaklapokban és fővárosi újságok hasábjain. Mint szerkesztő hazafias és igazságos munkálkodásával nagyban hozzájárult ahhoz, hogy a vármegyében a hazaelenes pánszlávizmus agítalását megtörje. Az irodalom terén kezdő munkálkodóknak mindenben szíves és áldozatkész pártfogója volt és lelkes támogatásával sok fiatal tehetséget emelt föl. Czikkei, közleményei, valamint önálló munkái is mind *Dr. Csucsomi* név alatt jelentek meg. Munkái: „Budapestről Konstantinápolyba”, „Konstantinápolyból Erzerumba”, „Bánrévről Bánlakra”, „A pottendorfi várkastély és környéke”, „Rökusziasz” (humorisztikus megörökítése a budapesti Rökuszkórház 1868. évi orvos-, gyógyszerész- és biva-

sem a spiritusz, sem az attikai só. A tagok egyenesen válogatott tulajdonságokkal voltak a sorstól részben megáldva, részben megverve. A régi szellem jogosít fel egy kis indiskrécióra, azt hiszem, most sem veszi rossz néven egyiket sem, öreg czimborák.

Ott jeleskedett például „Sasa”, kit egy kis kedvező szél Miskolcra fújt. Jeles mondása: „100000 Koronáért mindent megteszek, akárki adja, de ha egy fillérrel kevesebbet ígér, az orrom czipáját sem mozdítom.” Jeles keringőző, rettenetesen biliárdozó, magas steklit hordó emberke. Igen jól úgy képzelhető el, ha hátrterül a pertárat, előterül egy lógó pipát festünk lelki szemünk elé. Közbtől pedig ott áll ingujjban egy tiszta érzésű, hü pájtás. Másik jelesége az asztalnak volt a „propeller”, egy mély érzésű, s a mellett állandóan hamisságon járó eszű, fényes és a mellett kopasz fejű „mörnök”. Hosszujáratu propeller, mások szerint csavargózós. Lera-gadhatatlan szemű hajnali bajtárs, kár, hogy tevékenységét az utóbbi időkben jelentkezett „szívhajos tünetek” lefokozták. Most valahol a Garamon hallgatja a tóterdők susogását. Mellette hunyorgatott szelid szemével a „tót jáger”; róla meg a vadnyulakról, meg a csemete kertről ártatlan, de nevetető esetek szóltak. Az asztalon hol egy kalitkába zárt szelid eszike, hol valami mesés gyom várta „meghatározás végett”, mint fő tekintélyt. Ők képviselték propellerrel a „higgadt” tagtársakat. Az asztalfőn virult „Csobi”, a sommás pörök rettenetetlen szedője, kis két decciket szerető tagtárs. Mellette „izélt” szegény megboldogult Simkó bátyánk, a „görög”, akitől eredetnek volt a tagtársak nevei. Kitérő és találó neveket gyártott, aminek az volt legpregnansabb jele, hogy az új vendég egy nap alatt már el is felejtette őseitől öröklött nevét, — az ujat annyira felkapta mindenki. A sarkot uralta stentori hangjával s kérlelhetetlen vitaközösi fölényével „Csumi”, becsületbeli ügyekben a legfelsőbb fórum, a czimborák egyik legrokonzenesebb, legagilisabb tagja, „Sasa” rendületlen leintője, első rangú pezsgő mester, Gyuszi cigány egyik legjobb előfizetője. Ő volt Castor és elválhatatlan Polluxia vala az akkor tájban czélhoz ért fiatal fiskális, főnékvézér és dühös csárdás táncos, mint „rendes” kültag. Mikor már a hangulat elérté kellő emelkedettségi fokát: Pollux belefogott a legújabb és egyszersmind legszentimentálisabb nótákba, fejét kezére

Ott voltam végül én, „a lábász” és te, kedves „Komy”-kám, a főatyá mester, megingathatlan idealista, fő-fő alap, ifjak öröme és öregek maradványa; te tudtad szemöldököidet legbuzgóbban simogatni, mikor az érzés árja elcsapott fejed felett és „az a kutya Gyuszi” senkinek úgy huzni nem tudott, még nem is álmódott, miút neked! Te voltál az, ki forró nyári napokon bélelt bundában, csikorgó hideg téiben, mikor a verebek döglötten hullottak le a villanydrótokról, nyakad körül egy nyul-farknyi boával, s máskülönbön kabát nélkül húztál keresztül a piacon. Te az alfa és ómega, a „kezdetben teremtette...” és az „amen!”

Ez volt a „Kossuth-asztal”, részben és egészben. Ettől telt ki minden, ami Batyinak kellett. Volt tánczó-lási, kurizálási, hangversenyi, korzói, városkerti, zsürozó, tennisz és még a jó ég tudja, hány alesoport. Kell-e bosztonozni? kellett szerepelni? kellett névnapozni? kellett muzsikálni? kurizálni, tenniszezni, koresolyázni? — gyere Kossuth-asztal! te belőled minden kitelik! Ez volt az a gárda, mely sohasem halt meg, de mindig megadta magát.

Ha most végigpillantok: ezekről a tagokról igazán elmondhatom: kit erre, kit arra kergettek a szelek. Ami visszamaradt a köfalon belül, az csak az aranyos, derős emlékezet, fiatalágunkból egy-két esztendő, melyre csak egy egy báli csipke, nóta foszlány, a gondtalan jó időknek egy-egy szilánkja emlékeztet már csak. A fiuk szanaszét mentek felvenni a harcot az élettel, a lányok férjhez mentek — ma már egy új generáció ült bele füresen maradt székeinkbe.

En is megyek, itt hagylak benneteket. Távozásomat illőbbnek tartottam az öreg „Gömör-Kishont”-nak e kis emlékezéssel tudni adni, itt a tárczarovatban, mint ahogy az szokás, a „nyilt térben.” Isten áldjon benneteket! Legyetek róla meggyőződve, hogy emlékezésem szárnyain tovább is itt maradok, a kis város öregei falai közt és köztetek. Mert az ember sok mindent elfelejt, nagy-nagy eseményeket, — de nem felejt el azt a helyet ahol legszebb idejében hagyott ott nehány esztendő, szerep és összetartó baráti körben, az ifjuság soha nem reprodukálható színes sugaraitól, vibráló érzésektől, el nem avuló hangulatoktól körül vére.

György Lajos.

talnoki személyzetének). „Humorisztikus felköszöntők“, „A gróf Andrássy nemzetség története“ (K. M.)

Betegsége mintegy másfél év előtt kezdődött, s már mult évben gyakran panaszkodott nehéz légzéséről, s vasuti orvosi állását sem szívesen töltötte be már ekkor. Utóbbi időben visszavonulva élt kies fekvésű villájában szeretett családjában körében mely minden izgatást hirt vagy eseményt gondosan titkolt előtte, nehogy a beteg állapota súlyosabbra váljék.

A leggondosabb ápolás, a legodaadóbb figyelem és gondos kezelés haszontalan volt, a betegség folyton haladt előre, míg végre folyó hó 23-án a halál megváltotta a szenvedésektől.

A gyászír vétele után a vármegye házában kitűzték a gyászlobogót.

Folyó hó 24-én a temetésre a vármegye tisztviselő kara és közönsége nevében Komáromy István tb. főszolgabíró, lapunk felelős szerkesztője, az orvosszövetség nevében pedig dr. Löcherer Tamás elnök helyezett koszorút a ravatalra.

A temetés folyó hó 24-én délután impozáns résztvevő mellett ment végbe.

Megjelent azon Rozsnyó és vidéke előkelősége teljes számban, a város és vidék orvosainak testülete, a gróf Andrássy család képviselőitében a fiatal Manó gróf.

A koszorúk tömegétől fedett ravatalnál Schmid J. rozsnyói ág. ev. lelkész emelkedett szellemű, szívhez szóló gyászbeszédet mondott, melyben az elhunyt érdemeit szép szavakkal méltatta.

A temetés előtt a gyászoló családhoz az orvosokat a gömörvármegyei orvosszövetség és orvosgyógyászati egyesület tagjait vezette dr. Löcherer Tamás elnök és a testület fájdalomának és mély részvételének megindító szavakban adott kifejezést.

Majd a vármegyei tisztikar küldöttségét vezette be Komáromy István megyei aljegyző, tb. főszolgabíró, ki m. l. hangu beszédben fejezte ki a megye részvétét köztestületben állott munkás tagja elhunyt alkalmából.

A gyászének elhangzása után a gyászoló közönség beláthatatlan hosszu sora megindult, s nagyszámu rokonai, tisztelői és jóbarátai bánatos szívvel kísérték ki a tisztas. derék férfiú kihült tetemét.

A mélyen lesújtott család a gyászesetről következő jelentést adta ki:

„Özv. dr. Maurer Artúr szül. Schlosser Ludmilla és gyermekei: Oszkár, Emma férjével Schusztér Alfréd-dal és Emma leányával, Olga férjével ifj. Jankovich Ottóval Edithke és Tono gyermekeivel, Maurer Gusztáv mint testvér egy a maguk, mint az összes rokonok nevében is fájdalomtól megtört szívvel jelentik a szeretett férj, legjobb apa, ipa, nagyapa, testvér és rokonnak Dr. Maurer Artúr rozsnyói járási tiszt, és vármegyei tb. főorvosnak stb. élete hatvanharmadik, boldog házassága harmincznegyedik évében f. hó huszonkettedikén esteli tíz órakor történt gyászos elhunytát. A meghaldogult hült tetemei folyó évi október hó huszonnegyedikén délután fél négy órakor fognak az ág. hitv. ev. egyház szertartása szerint örök nyugalomra tétetni. — Rozsnyó, ezerkilencszázhat október huszonhárom Áldás emlékére.“

A gömöri takarékpénztár, melynek az elhunyt igazgatósági elnöke volt, külön jelentést adott ki a gyászesetről.

Hírek és vegyesek.

Csak egy virágszálat.

Virágokkal ékesedik nemcsak a temető Kegyeletes szívek viszik el kedveseik sírjára koszorúkat s odakint a temetőben megtisztult szép emlékek szállanak az elköltözött felé, a kinek sírjában nyugalom, az élőknek sajnó bántatásra enyhülést kérnek az ég Urától.

A József Kir. Hercegi Szanatórium Egyesület a halottakra való méla emlékezés e tiszta, fenkölt hangulatából egy kis részt kér juttatni a halál jegyeseinek, a tüdőbetegeknek. A halott nevében, a kinek sírja koszorúval ékesedik majd, csak egy virágszálat kér a halál pitvarában lévők élete megmentésére. Közel 80000 ember hal meg évente hazánkban tüdőbetegben, ebben a borzalmas pusztító betegségben. Legalább a felének az életét megmentheti a társadalom részvéte. És maga az egyesület is ezeknek igéri visszaadni az életét, ha mindenki, a ki a napokban koszorút vesz, csak egy virágszállal kevesebbet köt koszorújába s ezt az egy virágszállat árát az egyesületnek fölküldi.

Morituri vos salutant

A halálköltők szölgatának.

Legyen a sírok koszorúja egy virágszállal egyszerűbb; éjjen egy mécescel a sírokon kevesebb, és ennek árából ki fog gyulni egy pislogó élet.

Esdve kér az egyesület minden jó szívet, váltsa meg mindenki ezt a szent vámot nemzete dicsőségére, özvegyeknek, árváknak, ügyefogyottaknak könnyei felszáritására.

A ki ezt megteszi, a kinek szívében az irgalom érzete föltakad, annak halottja tudni fog arról Kegyeletünk szent, megtisztult, nemes tanúsítása lesz a ki egy ujonnan létesítendő szegénysorsu tüdőbetegeket gyógyító népszanatóriumának építési tőkéje gyarapítására halottak napja alkalmából adományát eljuttatja.

Ezt kéri az egyesület bizó hittel és reménységgel.

Városunkban sikerült e nemes czélra Soós Gyula, Kohn Adolf, Stech Kálmán, Lefkovits Ferencz, Hecksch Berislan, Bródy Bertalan, Lévai Izsó és Derekas János jóhírű kereskedőket, valamint a fogasztási szövetséget megnyerni. Ezen kereskedőknél lezárt perselyek lesznek kitéve az adakozásra. Kérjük tehát a közönséget, hogy ottan eszközözlendő vásárlásai alkalmával pár fillért dobjanak az irgalom és kegyelet urnájába, melyből pár fillért nyomorék-gyermekek otthonunkra is szántunk, hol ezidő szerint már 30 gyermek van az élet mentő hajójára felvéve.

A begyüzlendő összeget Bornemisza Lászlóné, mint a helyi egyesület elnöke, Komáromy István a fehéskereszt titkára és Söldos Béla, mint a szanatórium titkára fogják bizottságilag felszámolni, illetékes helyekre juttatni és lapunk jövő számában nyugtázzni.

Személyi hírek. Borbély Lajos, a rimamurány-szolgáteri vasmű részvénytársulat nagynevű vezér igazgatója a mult héten vármegyénk területén utazott a

társulat igazgatóságának több tagjával, hogy a társulatnak a vármegye területén lévő gyárait és bányáit megvizsgálja.

Bornemisza László alispán és dr. Kovács László városunk polgármestere a mai nappal Budapestre utaznak, hogy a Dohsina—poprádi vasut kiépítése ügyében a m. kir. kereskedelemügyi miniszter elé járul 100 tagu küldöttségben részt vegyenek.

Lukács Géza vármegyei főjegyző folyó hó 25-én a Hangony ördi közut ügyében tárgyalt a helyszínen. 26-án Betlerben, a mai napon pedig Rozsnyóra utazott Nagy Elemér főszolgabíró jubileumára.

Dezsényi Jenő kir. al-ördő felügyelő a mult hét folyamán Péterfala Meleghegy, Gesztes és Perjese községekben Bánik György főerdész-erdőgondnokkal hivatalos utazásokat teljesített.

Miniszteri köszönet. A vallás- és közoktatási miniszter gróf Andrássy Dénesnek, ki a nagyveszterési állami elemi leányiskola leégett tetőzetének újraépítésére 500 korona segélyt adományozott, köszönetét nyilvánította.

Új közjegyző. Széles körben általános örömet keltett azon hír, hogy az üresedésben volt nagyrőczei kir. közjegyzői állásra dr. Kubinyi János — az eddigi helyettes — nevezetett ki.

Egy főszolgabíró ünneplése. Nagy Elemér rozsnyói járásbeli főszolgabírót abból az alkalmából, hogy mostan töltötte be 10 éves főszolgabírói szolgálati idejét, járása és jó barátai a mai napon üdvözlék. A járási jegyzői kar, mint értesülünk, egy díszes emlékalbumbal fogja meglepni az ünneplést. Tíz év még nem oly sok egy ember eltöltött munkás életében, hogy azt nagyobb körben kellene ünnepelni, de ha figyelembe vesszük, hogy Nagy Elemér 23 éves korban került a járás élére és fiatal kora daczára eltalálta a helyes irányt egy járás felelősségteljes nehéz vezetésében, akkor minden bizonynyal méltan megérdemli az ünneplést annál is inkább, mert nemcsak járásában, de megyeszerte el van ismerve a közügy terén megnyilatkozott képessége és kifejtett eredményes munkássága.

Kitüntetés. Dr. Szabó Elemér székesfehérvári honvéd ezredorvos, néhai polgármesterünk szép képzettsegű fiát a király a koronás arany érdemkeresztel tüntette ki.

Doktorátus. Kardos Ernő ügyvédjelölt, Kohn Adolf helybeli kereskedő szorgalmas és tehetséges fia az utolsó jogtudori szigorlatot sikerrel letette a budapesti tudományegyetemen és doktorrá avattattott.

Athelyezés. Balaton János posta- és távirdatisztát a kassai postáigazgatóság a helybeli posta- és távirtdahivatalhoz helyezte át.

Eljegyzések. Miskolczi Lajos helybeli jóhírű ügyes czukrász, folyó hó 15-én eljegyezte Tomay Alajos helybeli jönevű szabó kedves leányát: Margitát. — Majomy Béla fodrász pedig Breznóbányán f. hó 19-én eljegyezte Zachar Annát.

Kitüntetés. Hlozek János helybeli szép tehetségtű fiatal műlakatos a pécsi országos kiállításon az általa kovácsolt vasból készített szép virágtartó asztalkáért a kiállítási nagy bronz éremmel lett kitüntetve.

Házasság. Szederkényi (Sporny) Mihály ajnácskői körorvos fia: Szederkényi Elek m. kir. esendőrőhadnagy mult héten vezette oltárhoz Karlsbadban Pöhl Richárd városi tanácsos leányát: Vandát.

Ezüst lakodalom. Csaszókóczy Károly Coburg hercegi uradalmi erdőmester október 21-én tartotta ezüst lakodalomát. A feltűnést soha nem kereső, fáradhatlan munkásságu férfiú — mint a pádar-perjese meleghegyi evangélikus egyház felügyelője — előtt ez alkalmából egyháza is kifejezte szerenese kívánatait. Az egyháztanács Járóssy Mihály lelkész és Dóbisz Károly, Marton Gyula, Matheidesz Soma tanítók vezetésével megjelent este díszes lampionos menetben az ünneplést lakása előtt, a hol nagy néptömeg jelenlétében egy alkalmi — Járóssy lelkész által írt — ének elneklése után a lelkész gyönyörű beszédben üdvözölte az ezüst lakodalomát ünneplő párt, kiemelve az ő igazi keresztényi példás életüket és a feltűnést soha nem kereső nemes szerénységüket és önzetlen egyházszeretetüket. Az ünneplést pár a rokonok élén megjelentén, a nem várt ováció által meglepetre szemlélték az igazán festői ünnepi jelenetet és Csaszókóczy erdőmester szép szavakkal köszönte meg a szíves figyelmet. Ünnepi lakoma volt ezután az erdőmester házában, mely alkalmából több felköszöntő hangzott el, így elsősorban Járóssy lelkész szép felköszöntője az ünneplést párra, továbbá felköszöntötték még az ünneplést ősz öreg édes atyját, a 85 éves Csaszókóczy Mihály 48-as honvéd őrmestert, nyug. kir. kincstári erdőmestert.

Halálozás. Dunay Ferencz kir. tan., a besztercebányai tankerület nyugalmazott főigazgatója, ki városunkban kivaltos utjában sokszor megfordult, s a merre járt, mindenütt köztisztelőt és becsülést szerzett magának, folyó hó 20-án Besztercebányán, 76 éves korában elhunyt. Temetése folyó hó 22-én nagy résztvevő mellett ment végbe s azon mintegy 28 iskola volt képviselve. A helybeli egy. prot. főgimnázium küldötteként Bodor István tanár vett részt a tisztas és érdemes férfiú végtisztességén.

Az országos evangélikus tanár-egyesület folyó hó 20-án tartotta Budapestén a farsori díszes ev. főgimnáziumban népes, alakuló közgyűlését. Minket e közgyűlés közelebről azért is érdekel, mert a megalakulás eszméjét és előkészítését a helybeli egyesült prot. főgimnázium tevékeny igazgatójának: Lóysch Ödönnek elnöklése alatt álló tiszai kerületi ev. tanári értekezlet vetette fel, illetőleg végezte el. A nevezetes kulturális és hazafias cél szolgálatába szegődött új egyesület elnöke: Meskó László igazságügyi államtitkár, a Tisza melléki esperesség felügyelője lett, a ki maga is több éven át a nyiregyházi ev. főgimnázium tanára volt. A gyűlést megelőző ünnepi istentiszteleten megjelent: Zelenka Pál püspök és az egészen mindvégig résztvevő Prónay Dezső báró egyetemes felügyelő. Az országos ev. fő-, közép- és polgári iskolai tanárság mintegy 100 taggal volt képviselve. A helybeli egy. prot. főgimnázium képviselőitében Lóysch Ödön igazgató vezetése mellett Schvalm Nándor és Wallentinvi Dezső dr. tanárok vettek részt a mindvégig lelkes és emelkedett hangulatban lefolyt szép gyűlésen.

Tulipán-szövetség vármegyénkben. Csak nem régen közzöltük azon lelkes meghívót, melyet Szabó Ágoston nyug. kuria elnök fenkölt gondolkodásu és nemes lelkű neje szül. Ragályi Sarolta küldött széjjel és melyben egy alakuló tulipán-szövetség alakuló gyűlésére hívja meg a vármegye hazafias közönségét. A kiadott meghívónak és törekvésnek meg is lett a várt eredménye, mert a folyó hó 6-án Tornalján megtartott alakuló gyűlésre számosan jelentek meg. A gyűlést Szabó Ágoston szül. Ragályi Sarolta urnó nyitotta meg és lelkes szavakkal vázolta a tulipán-szövetség fontos, hazafias missióját. Az elhangzott szavak után a jelen voltak egyhangu lelkesedéssel alakították meg az országos tulipán-szövetség magyar védő egyesület gömörmegyei főköjt. A szövetség czélja lesz a magyar hazafias ügy, a honi, különösen a kis és házi ipar pártolása. Elnökké egyhangulag: Szabó Ágoston szül. Ragályi Sarolta urnó választott. Társelnökök lettek: Putnoky Möríczné országgyűlési képviselő neje szül. Károlyi Sarolta, br. Ragályi Balassa Ferencz és Szentiványi Árpád országgyűlési képviselő. Megalakított továbbá 24 taggal a választmány, melynek tagjai lettek: Dr. Gaál Gusztávné, Fáy Szontagh Rózsa, Felely Ferenczné, Fialka Erzsébet, özv. Fischer Gyuláné, Hevessy Lászlóné, Király Kálmáné, Pazár Andorné, br. Ragályi Balassa Ferenczné, Szentmiklóssy Istvánné, özv. Tornallyay Dezsóné, Tornallyay Zoltánné, Bornemisza Elemér, Csabay Pál, Felely Ferencz, Fischer Gyula, dr. Goldblatt Géza, Glucksenthal József, Hevessy Bertalan, Pazár Andor, Putnoky Möricz országgyűlési képviselő, Szabó István, Szentiványi József, Varga Boldizsár. Titkár és jegyzővé: ifj. Hevessy László tb. főszolgabíró választott. Elnökké nyomban még a gyűlés folyamán alatt egy 800 kor. alapítványt tett, melyből a gyűlés elhatározta, hogy Aczél Andor rozsnyói szabóval egy bélelt női bundát készített esztereki csipkével és azt elküldi a mostani ausztráliai Mellburnei világiállításhoz, hogy a gömörmegyei magyar ipar is képviselvel legyen ottan. Röviden kívántuk itt a szövetség megalakulását és nemes czélját fejtegetni, és ismerve a megalakult gárda egyéniségeit és tevékenységét, bizton reméljük, hogy lelkes fáradozásukat csak siker fogja koronázni.

Ag. ev. egyetemes gyűlés volt folyó hó 23—25-én Budapesten. Az evangélikus egyház e legfelsőbb közgyűlésén ez idén a világi és egyházi tagok feltűnően nagy számmal jelentek meg. Országos kérdések foglalkoztatták. A szekularizáció. A 48. XX. törvényczikk végrehajtása. A papi és özvegy árva nyugdíj revíziója és felemelése. Ez utolsót az egyetemes ev. egyházi nyugdíj nagynevű megalkotója s ez időszertinti egyetemes ügyvivője: Csetneki Gyürky Pál főesperes-lelkész terjesztette gondosan megokolt javaslatban a közgyűlés elé, mely hálás köszönetét fejezte ki az előadónak fáradságot nem ismerő buzgalommal és lelkesedéssel elkészített nevezetes munkálatáért. A közgyűlésen megyénkbeli számosan vettek részt.

Értékes munka. Singer S. Leó kertül. főrabbinak egy nagy tudással és sok fáradságot gondal megírt értékes műve került ki a sajtó alól. A tudós rabbi ugyanígy annak emlékére, hogy a folyó évben itt működésének negyedszázadát tölté be, „Kötelességtan“ czímmel írta meg e nagy és jeles munkáját, melyet hitközségének dedikált. A művet bizonyára mindenki — a kit érdekel — méltó figyelemmel fogja elolvasni, mert abban sok sok épületes olvasni való lehet találni. A munkát Lévai Izsó helybeli könyvkereskedő és könyvnyomdász adta ki csinos kiállításban. Ára 6 korona.

A Gömörmegyei Múzeum november 1-től a jövő év április 1-ig zárva lesz.

Közgyűlés. A rimaszombati kertületi munkásbiztosító pénztár első közgyűlését folyó hó 20-án tartotta a város háza tanácsstermében. Rábely Miklós felkérte a megjelent iparhatósági biztost: dr. Gyürky Pál főjegyzőt, hogy a gyűlést vezesse, ő azonban a tanácsból nyert megbízatása alapján e tisztelet ráruházta Rábely Miklós elnökre. A közgyűlésen kiegészítették a paritás elve alapján az igazgatóságot, s megválasztottak: Szoyka Pál, Grosinger Miksa és Szabó István önállók rendes, Kathona István és Lévai Izsó önállók póttagokká, alkalmazottak részéről Stanga János rendes, Majoros József póttaggá. Felügyelő bizottsági tagokká választottak: Lefkovics Ferencz, Sulik Andor és Makovits Lajos munkaadók. A Budapestén tartandó közgyűlésre id. Rábely Miklós és Szücs László küldettek ki. Választott bírósági ünlökök lettek a munkaadók részéről: Soós Ferencz, Stolcz Zsigmond, Szabó József m. Varga Imre, Lovas Lajos rendes, Tarjányi Béla, Loffay Lajos, Kosma Imre, Hudi-czius Ferencz és Vályi Ferencz póttagok. Alkalmazottak részéről Gémes Béla, Molnár István, Zawadzsky Ede, Wolf Mihály, Molnár Miklós rendes. Kovács József, Balog Dániel, Jávorszky Vince, Susztek József és Ju-hász István póttagok. Végül elnök bejelentette, hogy a közgyűlés határozataként a tartalék alap a Kossuth-utcai Burszky örökösök-féle ház megvételére fordított. Ezzel a gyűlés az elnök saját életével ért véget.

Telek A. Sándor helybeli asztalos-segéd versét közöljük lapunk tárczarovatában. A versnek helyt adtunk mint a hálás szív megnyilatkozásának. Kevésbé göröndlékeny verseket olvashat a közönség a fővárosi szépirodalmi lapok hasábjain is. de lapunk egyik közelebbi számában közölt „Temetőben“ című költeménye kiváló költői vénára vall. Ez a fiatal ember, ki mint asztalos-segéd a gyalupad mellett szorgalmas munkával kereste kenyerét, munkától szabad idejét szellemi munkával töltötte. A helybeli főgimnáziumban magán ton tett osztályvizsgákat s e mellett költői hajlamainak is áldozott. S ez oly tett és cselekedet, mely dicséretet érdemel.

Baleset a vasutépítésnél. A kokova-poltári vasutvonal építésénél f. hó 18-ikán súlyos baleset történt. Kokova mellett a hid építése közben Roman Tomas Pietro 59 éves kőmíves 8 méter magasból alázuhant oly szerencsétlenül, hogy bal karját eltörte s jobb lábán súlyos sérülést szenvedett. A sérültet beszállították a nyert első orvosi segély után f. hó 19-ikén a megyei kórházba.

Koszoru megváltás. Halottak napja alkalmából koszoru megváltás czimán: Dr. Löcherer Tamás köz-kórházi igazgató főorvos a Fehéskereszt Egyletnek 10 koronát adományozott.

Megyei bizottsági tagok választása. A vármegye közönsége folyó hó 30-31 én tartandó rendes közgyűlésében az 1908 évről szavazattal bíró megyebizottsági tagok megválasztásának határidejéül az egész vármegye területére november hó 12 ik napját tűzi ki.

Mulatság. Jeleztük, hogy a november hó 16 ára tervbe vett mulatság okvetlen meg fog tartatni. Az ifjuság a műsorral már elkészült, a miből különösen kiemelünk két egy-egy felvonásos szellemes vígjátékot. Nem akarjuk hinni — de azt hallottuk, hogy ezen mulatság ellen egy kiesi körben indokolatlan áramlat van keletkezében; — ha ez igaz, azt ezáltal el kell tartanunk; mert amugy is szétszórta társadalmunkra ez még jobban bomlasztólag fog hatni és akkor hosszú időre bezárhatjuk nyilvános termeinket. Ezzel pedig nem egyeseknek, — de szépen virágzásnak indult jótékonykezélu intézményeinknek fogunk nagyon ártani.

Textilipar vállalat. Mult héten városunk polgármestere értekezletet hívott össze, melyen előterjesztette, hogy városunkban textiláru gyár létesítésének eszméje merült fel, s a mennyiben az eszme kivitele iránt a megfelelő érdeklődés mutatkoznék, a teendőket meg kell állapítani. Az értekezleten különösen kereskedőink részéről élénk érdeklődés volt tapasztalható az eszme iránt, s legközelebb újabb összejövetel lesz, melyről talán már bővebben megemlíkezünk.

Nyomjelzési munkálatok. A „Közgazdaság”-ban olvassuk: „A Rimaszombat-ratkói vasút traciroszási munkáit már legközelebb megkezdik, mivel a hozzájárulási összegek jegyezve vannak és a finanszírozás is biztosítottnak tekinthető.”

Elgácsolás. F. hó 25 ikén a Hunyady-utczában a köburkoláshoz homokot és követ szállító fuvaros egy 12 éves kis gyermeket elgázolt. A súlyosan sérült fiucsakát a kórházba szállították.

Műkedvelő előadás. A tornaljai műkedvelő ifjuság folyó évi november hó 10 én tánccezal egybekötött színelőadást rendez. Gabányi Árpád „Apósok” cz. 3 felvonásos mulattató vígjátéka fog színe kerülni. A próbák a legnagyobb szorgalommal folynak. Az érdeklődés előre is nagy. A meghívók jövő héten megfognak jelenni, a mikor már bővebben referálhatunk.

Jegyző gyűlés. A mint lapunk multi számában jelezve volt, a vármegyénkbeli községi és körjegyzők f. hó 18-án Rimaszombatban a vármegyei székház volt pénztári helyiségében tartották meg szokott évi közgyűlésüket. A közgyűlés fontosabb tárgyai voltak: az új nyugdíj-szabályzat tárgyalása, a mely a vármegye főügyészi vélemény szerint módosítva lett elfogadva; azután az elnök bejelentette, hogy a ministeriumban szerzett közvetlen információt szerint az ez évi fizetésből visszatartott rész rövidesen kiutalványoztatik, és hogy a jegyzői fizetés legnagyobb valószínűség szerint már a jövő évben a kir. adóhivatal által lesz fizetve. Ez után a tisztújítás következett, amelynek megejtése után a volt tisztviselő újra megválasztattak, vagyis elnök: id. Földföldy Ottmár, alelnök: Weiser Károly, főjegyző: Lovcsányi Béla, jegyző: Osváth Ráfael és pénztárnok: Szécsi Oszkár lett. A közgyűlést közebed követte a Tompa vendéglőben, ahol az egylet elnöke emlékezett meg azon jóindulatáról, a melyet a vármegye közönsége és tisztikara a jegyzői karral szemben mindenben tanusit, továbbá azon meleg érdeklődést is, amellyel a jegyzői testület érdekei iránt Deésy Zoltán államtitkár viseltetik, őt az egylet nevében táviratban üdvözölte.

Vásár. E héten hétfőn és kedden lezajlott az őszi országos vásár, mely évente a legnagyobb vásár szokott lenni nálunk, mert most már csak a vízkereszti vásár lesz a legközelebbi. A forgalom óriási volt e vásáron; régen láttunk annyi szekert, annyi állatot, árut, zöldséget, káposztát és embert, mint ezen a vásáron. A torlódás is rettenetes volt, az a néhány szál rendőr, mely szolgálatátélre ki volt rendelve, bizony nem birt boldogulni az utat eltorlaszoló szekerek tulajdonosaival. Ezer szerencse, hogy elgázolás, vagy egyéb szerencsétlenség nem történt, de szemtanúi voltunk, hogy némelyik rendőr a belterületen sehogysem tudott megfelelni a kötelességének. A vasuti szállítás is nagy ügyel bajjal történt. Bámulatos az az indolencia, melylyel a vasuti intézőség ilyen alkalmakkor viseltetik a közönség iránt. Személyszállító kocsi nincs elegendő, s a marhaszállító kocsiba gyömöszölik be az embereket, kik keservesen szorongnak a wagonban. A II—III osztályu kocsikba kétszer annyi utas szorult, mint a mennyinek rendes körülmények között helye van. E tarthatatlan állapoton mielőbb segíteni kell, s úgy halljuk, hogy már a közgazgatási bizottság is felemeli szavát illetékes helyen ez abnormis állapot megjavítása érdekében.

Arverés.

A rimaszombati takarékpénztárban az 1907. október 1-ig ki nem váltott és meg nem hosszabbított arany-, ezüstnemű- és értékpapirokból álló kézi zálogtárgyak folyó évi november hó 6-án, délután 2 órakor az intézet helyiségében nyilvános árverés útján el fognak adatni.

Meghosszabbítások november 5-éig fogadtatnak el, azoutul a zálogtárgyak csak kiváltással rendezhetők. **Az igazgatóság.**

Eladási hirdetmény.

4473. sz. — Rimaszombat r. t. város eladóvá teszi a tulajdonát tévő **Erzsébet-téri városháza épületet s beltelkét** 60000 korona kikiáltási ár mellett.

Venni szándékozók ajánlataikat, — az ajánlati összeg 10%-ának a városi pénztárba történt lefizetését igazoló nyugta csatolása mellett a polgármesteri hivatalhoz folyó év december 15-ének d. e. 12 órájáig nyújtásák be.

Az ajánlatok feletti mindennemű döntési jog a képviselőtestületi közgyűlésnek marad fel.

Rimaszombat, 1907. október hó 14.

Dr. Kovács, polgármester.

Kiadó uri lakás és bolt eladó házak.

Andrássy utca első számú házban földszint, egy szép, egészséges uri lakás mellékhelyiségekkel és két bolt **fűszerkereskedés és tőzsdének** igen alkalmas, azonnal bárbe vehető, de esetleg az **egész ház örök áron is megvehető.** —

Ugyisint Kossuth utca 41. számú ház szép udvarral és rendezett kerttel eladó. — Venni vagy bérelni kívánók értekezhetnek **Andrási László fényképészszel.** 5-*

Hirdetmény.

A Gömörmegeyi nép- és iparbank a

4378 5558 5955 5574 6243 6411 6118 6115
6026 6066 6067 6568 6183 6309 4781 6277
6733 6711 6405 6942 4862 6386 6517 6885
6688 6727 6499 5781 6939 6764 6794 6889
6840 6867 és 6881 számok alatt elzálogosított és nem rendezett kézzizálog-tárgyak: u. m. arany ékszereket, ezüst evő- és diszeszközöket s különféle értékpapirokat **1907. november hó 9-ik** napján délután 2 óráján saját helyiségében el árvereztetik. — Rimaszombat, 1907. október 2.

2-2 **Az igazgatóság.**

Kiadó lakás.
Modern, 3 szobás új lakás a **Losoncsi-utczában** a szükséges mellékhelyiségekkel együtt **nov. 1-től** kiadó. — Értekezhetni: **Györy Lajos** mérnöknel vagy a **háztulajdonosnál.** 4-*

Hirdetmény.

790 sz. — Alulírott bírósági végrehajtó közhírré teszi, miszerint a rimaszombati kir. törvényszék, mint esdőbíróság 1907. évi 6180. számú végzése folytán a **dr. Henney László** ügyvéd, esdőtömeggondnok által képviselt v. **Neumann Sámuel** esdőtömegéhez tartozó s 463 korona 52 fillérben feltüntetett könyvkövetelések nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a rimaszombati kir. járásbíróság 1907. évi V. 641. számú kiküldő végzése alapján Rimaszombatban, a kir. járásbírósnál leendő megtartására határnapul az **1907. évi október hó 29-ik** napjának d. e. 9 órája kitzüzetik, mely árverésen az érintett könyvkövetelések a legtöbbet ígérőnek azon megjegyzéssel, hogy azok fennállósága és behajthatóságáért a esdőválasztmány felelősséget nem vállal. — eladatnak.

Rimaszombat, 1907. évi október hó 20 án.

Gasko János, kir. bir. végrehajtó.

Kiadó lakás.
A Koháry utca 21. (vagy Rózsa utca 20) számú házban három szoba és konyhából álló lakás **november 1-től** kiadó. — Értekezhetni: **Lévai Izsó** könyvkereskedővel. 2-*

Hirdetmény.

310. sz. — Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102 § a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a rimaszombati kir. törvényszéknek 1907. évi 3237. számú végzése következtében **dr. Cziner Miksa** ügyvéd által képviselt, a **gömörmegeyi takarékpénztár** javára, **Michalek László** ellen 2000 korona s járuléka erejéig 1907. évi május hó 27 én foganatosított biztosítási és kielégítési végrehajtás útján le- és felülfoglalt és 3900 koronára becsült következő ingóságok, u. m.: tehének, borjúk, lovak, szekerek, kocsik, lóra hámok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a rimaszécsi kir. járásbíróság 1907. évi V. 183/4. számú végzése folytán 2000 korona tőkekövetelés, ennek 1907. évi április hó 23-ik napjától járó 6 % os kamatai, 1/3 % váltódíj és eddig összesen 143 kor. 55 fillérben bírólilag már megállapított költségek erejéig Jánosiban, alperesnél leendő megtartására **1907. évi november hó 12-ik** napjának délelőtti 10 órája határidőül kitzüzetik és ahhoz a venni szándékozók ezenel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881-ik évi LX. t. cz. 107 és 108. §§-ai értelmében készpénzfizetés mellett a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

A mennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le- és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t. cz. 120. §-a értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Rimaszécsen, 1907. évi október 18 napján.

Kovács Géza, kir. bir. végrehajtó.

PIQUE
legjobb vergé cigaretta hüvely.
Kapható: **RIMASZOMBATBAN,**
== Ifj. **RÁBELY MIKLÓS** ==
könyv- és papirkereskedésében.

Lópokrócz és gyapjútakarók.

A **Ratkói ipari hitelszövetkezet** mint az Országos központi hitel-zövetkezet tagja, ajánlja a n. é. közönség becses figyelmébe **Ratkón** a szövetkezet szétesapó üzletága által készült **lópokrócz** és **gyapjútakarókat.**
10-*

Az igazgatóság.

ELADÓ HÁZ.

Rózsa-utca 8., illetve Koháry-utca 9. számú ház udvarában egy ház, a hozzá tartozó mellékhelyiségekkel szabad kézből eladó.

Venni szándékozók felvilágosítást e lap kiadóhivatalában nyerhetnek

A putnoki fürdőt
mely igen szép völgyes helyen, szép és árnyat adó fákkal körül öltetve, a putnokiak kedvelt kiránduló helye közel a városhoz, a szőlőktől környezve, nagy területen fekszik, — minden hozzátartozandó épületeivel és berendezésével, italmérési joggal, — valamint a közvetlen szomszédságában fekvő 1074 négyszögöl területű, nemes szőlőfajokkal az 1901. évben beültetett és szépen gondozott
szőlővel, 6-*

mely az elmúlt évben is már 15 hekt. finom bort adott; prüssel, kádakkal és egyéb edényekkel, a tulajdonos — előre haladott kora miatt — szabad kézből örök áron együtt vagy külön-külön is eladja. Venni szándékozók felvilágosítást nyerhetnek **Putnokon** a tulajdonos **Tóth Pált** l, ugyisintén Rimaszombatban e lap kiadóhivatalában is.

Hirdetmény.

382 sz. — Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102 § a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a rimaszécsi kir. járásbírósnak 1907. évi Sp. I. 56/4. számú végzése következtében **dr. ifj. Institórisz Endre** ügyvéd által képviselt **Kohn Abraham** javára **Póczos Balázs** ellen 41 korona 64 fillér s járuléka erejéig 1907. évi május hó 11 én foganatosított kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 760 koronára becsült következő ingóságok, u. m.: ökrök, tehát nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a rimaszécsi kir. járásbíróság 1907. évi V. 126/3. számú végzése folytán 41 kor. 64 fill. tőkekövetelés, ennek kamatai, 1/3 % váltódíj és eddig összesen 57 kor. 68 fillérben bírólilag már megállapított költségek erejéig Almágyon alperesnél leendő megtartására **1907. évi november hó 5-ik** napjának d. e. 11 órája határidőül kitzüzetik és ahhoz a venni szándékozók ezenel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. cz. 107 és 108. §§-ai értelmében készpénzfizetés mellett a legtöbbet ígérőnek szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

A mennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le- és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t. cz. 120 §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Rimaszécsen, 1907. évi október hó 16 án.

Kovács Géza, kir. bir. végrehajtó.

RÁBELY KÁROLY
KÖNYVKÖTÉSZETE
RIMASZOMBAT, Kossuth Lajos-utca 5. sz.

Alulírott tisztelettel hozom a nagyérdemű közönség szives tudomására, hogy a már négy év óta fennálló és a legjobb hírnek örvendő **könyvkötészetemet** mindenféle legújabb rendszerű gépek, divatos betűk, körzetek, díszítő tárgyak stb.-vel szereltem fel; miért is ajánlom szolgáltatásom **segémet** bárkinek a könyvkötészet körébe tartozó munkáknak pontos, divatszerű és szolid kiviteiben való elkészítésére.

Felhívom könyvkötészetemre a vidéki jegyző és tanító urak, valamint a kaszinók, olvasókörök és énekkarok jóakaratu figyelmét is, kérve pártfogásukat.

Itt említem meg és hívom fel a vidék figyelmét, hogy vármegyénk minden nagyobb helyén **megjelenek országos vásárok alkalmával** a raktáromon levő több mint **ötven különböző-féle kivitelű ima- és énekes könyveimmel**; a melyek a legjutányosabb áron nálam szerethetők meg; — ugyanakkor **bekötni való műveket is átveszek**, miáltal a postai küldés feleslegessé válik.

A nagyérdemű közönség jóakaratu pártfogását ismételtén kérve, vagyok kiváló tisztelettel

RÁBELY KÁROLY,
Rimaszombat, Kossuth Lajos-utca 5. sz.